

Hồi 70

Một Kiếm Làm Thương Thần Quái Cái Ba Thần Tiềm Phục Hại Thiên Kỳ

Hai bóng người lao ra khỏi đại sảnh chính là Thiên Tâm Quái Cái và Vu Hồi Kiếm.

Tuy cùng mục tiêu là Đồng Thiên Kỳ nhưng trên mặt mỗi người biểu lộ sắc thái khác nhau. Trong ánh mắt của Vu Hồi Kiếm chứa sự giảo hoạt và mưu mô thâm độc, còn trên mặt lão khất cái lại đầy sát cơ.

Sau khi tiện đứt đôi chân Thiên Huyền Kiếm, Đồng Thiên Kỳ không thu kiếm lại mà xoay người vung kiếm một vòng tạo thành một đường sáng lóe.

Hai tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng chói tai. Hai thanh đoản kiếm bị đứt làm bốn đoạn tán lác rơi xuống, cũng vừa lúc chuông phong của Thiên Tâm Quái Cái ồ ạt công vào.

Đồng Thiên Kỳ không kịp thu kiếm về chống đỡ nữa, chàng liền dùng tả chuông vọi vàng ngưng tụ công lực phát ra chiêu nghênh tiếp.

"Bình" một tiếng, tuy thanh âm không lớn nhưng cũng đủ làm những đệ tử đứng dưới bậc thềm chao đảo. Thiên Tâm Quái Cái bị bức lùi tới ba bốn bước. Người chưa kịp trấn định lão đã liếc sang bên không tin được rằng Vu Hồi Kiếm vẫn không hề xuất thủ.

Đôi mắt sắc như dao chém của Đồng Thiên Kỳ nhìn thẳng vào mặt lão khất cái, chàng buông giọng khinh miệt :

- Lão hóa tử ! Hôm nay nhà ngươi không bảo vệ được tính mạng của mình.

Chàng tra Long Thủ Kiếm vào bao, và nói :

- Vì Tiềm Long công mà suốt đời ngươi không từ thủ đoạn nào để được nó. Chắc ngươi không ngờ chẳng những không thể đem nó tung hoành trên giang hồ mà ngược lại chính vì nó mà táng mạng !

Vốn đã sợ, giờ đây Thiên Tâm Quái Cái không còn chút tự tin nào vào công lực của mình. Ngay cả đến chuyện bỏ trốn để thoát thân cũng không cầm chắc. Tuy là căm hận Vu Hồi Kiếm đến khắc cốt ghi xương nhưng do tình thế bức bách nên không dám biểu lộ ra mặt.

Không trả lời Đồng Thiên Kỳ, lão khất cái rũ đôi mi bạc xuống nhìn thân thể cụt lủn của Thiên Huyền Kiếm rồi quay sang Vu Hôi kiếm cười nói :

- Lão phu không ngờ phân đàn Triết Đông có hôm nay.

Vu Hôi Kiếm cũng cười to nói :

- Hàn huynh ! Huynh đệ nghĩ đi nghĩ lại mãi chưa biết nên đi theo con đường nào đây ?

Thiên Tâm Quái Cái liếc nhìn Đồng Thiên Kỳ hừ lên một tiếng rồi nói :

- Người nói vậy đã rõ rồi. Định dùng kế dụ hổ nuốt sói chứ gì !

Đương nhiên lão nói cốt cho Đồng Thiên Kỳ nghe.

Vu Hôi kiếm không phủ nhận, cũng không trực tiếp thừa nhận chỉ cười nói :

- Đồng Thiên Kỳ có cừ địch khắp thiên hạ, công bên nào trước cũng như nhau cả...

Lão khất cái vội ngắt lời:

- Người cho rằng đêm nay hấn công lão ăn mày ta trước ư ?.

- Hàn huynh, huynh đệ cũng chưa chắc chúng ta đành chờ xem vậy !

Thiên Tâm Quái Cái theo khẩu khí cũng như hàng động của Vu Hôi Kiếm biết rằng đêm nay không có khả năng liên thủ với lão liền sầm mặt cười nhạt nói :

- Lão nhi ! người đừng quên Nhật Nguyệt Bang đối với Đồng Thiên Kỳ có mối thù đốt nhà giết cha mẹ !

Vu Hôi kiếm vốn giảo hoạt, lão không biện bạch mà cười nói :

- Hàn huynh, chuyện này Đồng Thiên Kỳ biết rõ hơn người nhiều !

Thiên Tâm quái cái nhìn chằm chằm vào bộ mặt lãnh đạm của Đồng Thiên Kỳ hồi lâu rồi chợt nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người định tính sổ với ai trong hai chúng ta trước đây ?

Vu Hôi Kiếm hiểu ngay thâm ý của lão khất cái, liền chen vào hỏi :

- Nếu hấn chọn Nhật nguyệt Bang chúng ta thì Hàn huynh định trợ giúp hấn ta một tay chăng ?

- Không sai ! lão ăn mày ta sẽ xuất thủ tuy nhiên không phải để giúp hấn mà chỉ là cho lão nhi thất tín người chút phục ứng thôi.

Vu Hôi Kiếm cười to:

- Hô hô hô... Hàn huynh thật tâm cơ linh mẫn !

Không thèm lý đến lão Thiên Tâm Quái Cái bảo Đồng Thiên Kỳ :

- Tiểu tử người chọn đi.

Sau khi biết Thiên Tâm Quái Cái đầy thâm mưu độc kế quan điểm của Đồng Thiên Kỳ liền thay đổi. Chàng nghĩ thầm:

- Người này thâm hiểm tàn bạo lại không có tín nghĩa gì, Chỉ nghĩ đến lợi cho riêng mình. Nếu tối nay không trừ được, chỉ sợ sau khi thoát thân rồi hắn không bỏ qua Tiềm Long Cửu đỉnh, lợi dụng lúc ta và Vu Hối kiếm giao thủ mà đoạt mất. Sau đó hắn không xuất đầu lộ diện cho đến khi thành tựu. Khi đó không những thù riêng chưa biết khi nào trả được mà tác hại cho võ lâm cũng không nhỏ. Còn Vu Hối Kiếm thì trong khoảng thời gian ngắn chưa thể rời khỏi nơi đây được !"

Nghĩ vậy xong chàng nhìn Thiên Tâm Quái Cái nói:

- Hàn Tâm ẩn ! Đêm nay đại hạn của ngươi tới rồi.

Lão khất cái rất hy vọng Đồng Thiên Kỳ chọn Vu Hối kiếm giao thủ trước, lúc đó lão sẽ thừa cơ thoát thân rồi cướp lấy Cửu đỉnh, thấy Đồng Thiên Kỳ không bị mắc lừa lão biết rằng cuộc chiến đêm nay khó tránh liên hiện sát cơ cố trấn tĩnh cười nói :

- Ta và người đấu chưởng được chứ ?

Đưa mắt nhìn Thiên Tâm Quái Cái luồn tay vào ống tay áo, Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Tôn giá đã tự mình quyết định thôi !

- Lão khất cái ta sớm đã nghĩ cách đối phó với ngươi nhưng cho đến nay vẫn chưa có cơ hội. Đêm nay ta và ngươi sẽ ra tiểu viện đấu với nhau ba trăm hiệp được chứ ?

Nói xong chỉ xuống quang trường dưới thạch cấp.

Vu Hối Kiếm chừng như hiểu mưu mô của lão khất cái liền hướng xuống chúng nhân đứng dưới thạch cấp phất tay một cái ra lệnh :

- Các người tránh ra !

Không biết lão vô tình hay cố ý nhưng tay phất một cái khi rút xuống vừa vịn đặt đúng chuôi thanh đoản kiếm ở thắt lưng.

Hành động đó không lọt khỏi tầm mắt Đồng Thiên Kỳ.

Chàng quay sang lão khất cái nói :

- Ba trăm hiệp... chỉ sợ tôn giá không xứng.

Trong lòng đã nảy ý đồ, lão khất cái không dám chọc giận Đồng Thiên Kỳ để chàng động thủ vào lúc ấy, chỉ cười nói :

- Tiểu tử ngươi chớ đại ngôn ? Ai xứng ai không sẽ biết ngay thôi !

Đồng Thiên Kỳ đã sớm liệu việc nên cũng nói gọn :

- Vậy thì Đồng mỗ xuống trước đây !

Nói xong quay người, tay phải cũng đặt vừa tầm chuôi kiếm, chàng đi tới thạch cấp.

Thiên Tâm Quái Cái cả mừng, hai tay đột nhiên phát mạnh. Cùng lúc ấy, hữu thủ của Vu Hồi Kiếm cũng lắc cổ tay một cái.

Làm như không hay biết gì động tác của hai người sau lưng, Đồng Thiên Kỳ vẫn điềm nhiên bước tới bậc cửa. Nhưng khi vừa đặt chân sắp nhảy xuống thạch cấp đầu tiên, Đồng Thiên Kỳ chợt quay người lại vung kiếm lên quay tít quanh người tạo thành một bức tường chắn bất khả xâm phạm.

Chỉ trước đó một cái chớp mắt hai tay Thiên Tâm Quái Cái vung phát ra không một tiếng động, từ hai ống tay áo phát xuất vô số mũi độc châm như một chùm ánh sáng nhằm vào Đồng Thiên Kỳ.

Đồng thời với lão khát cái phát độc châm, Vu Hồi Kiếm cũng phóng thanh đoản kiếm ra, nhưng không phải nhằm vào Đồng Thiên Kỳ mà mục tiêu là Thiên Tâm Quái Cái.

Hai người không ai ngờ rằng Đồng Thiên Kỳ đã phòng bị trước khi vừa thi hành xong độc kế của mình, thấy Đồng Thiên Kỳ đối phó được, cả hai đều sững sờ hối hận mình đã tính nhầm.

Thiên Tâm Quái Cái hối hận vì lão dùng Thất Bộ Truy Hồn Mang quá sớm đã một lần vô tác dụng để đối phương cảnh giác thì khi giao thủ khó tìm được cơ hội để ám toán.

Vu Hồi Kiếm thì hối hận vì định ninh rằng cú đánh của Thiên Tâm Quái Cái ắt thành công, chỉ cần trong một chốc lát lão cao hứng vì đối phương trúng kế thanh đoản kiếm sẽ kết thúc đời lão ta, như vậy Nhật Nguyệt bang đã loại được hai đại địch, thế là một phát tên giết được ai con hổ.

“Viu viú viú...” một loạt thanh âm liên tiếp. Dưới bậc thềm có nhiều đệ tử của phân đàn Triết Đông bị độc châm tán lạc từ tay Thiên Tâm Quái Cái cũng có, do Đồng Thiên Kỳ gạt bay ra cũng có cắm vào người, chỉ trong chốc lát gào lên thất thanh, mặt đen bầm lại ngã xuống chết tức khắc.

Ngẩn người nhìn Đồng Thiên Kỳ gạt hết những mũi độc châm của mình, Thiên Tâm Quái Cái lại không ngờ rằng mình cũng bị ám toán. Lão chợt phát hiện sau lưng một luồng hàn phong vừa kịp né tránh sang bên trái đã thấy thanh đoản kiếm sượt qua vai phải đứt một đường dài ước chừng vài tấc.

Lão biến sắc quay nhìn Vu Hồi Kiếm nghiêng răng rít lên :

- Vu Hồi lão nhi ! Hàn Tâm ẩn ta có ngày sẽ nhai sống tim mi !

Nói xong lão hú dài một tiếng phóng xuống quảng trường phi thân biến mất.

Đồng Thiên Kỳ không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, vừa khua bạt hết độc châm của Thiên Tâm Quái Cái xong, chàng vừa dừng kiếm đã thấy lão cái co chân phóng xuống quảng trường.

Đồng Thiên Kỳ nói :

- Lão họ Hàn kia định thoát khỏi tay Đồng mỗ nữa ư ?

Chàng vội phi thân rời khỏi hành lang đuổi theo.

Vu Hồi Kiếm thấy tình thế biến chuyển ngoài dự tính của lão thì sững sờ đứng lạng, nhưng tư lự một hồi đột nhiên lão lấy làm đắc ý thốt lên :

- Hàn Tâm ẩn chuyển này tất dụ Đồng Thiên Kỳ vào cạm bẫy của Nam Hải rồi. Đồng Thiên Kỳ khó có khả năng thoát hiểm, tuy vậy Nam Hải cũng sẽ tổn thất không ít. Một mũi tên được hai con thỏ, ha ha... Nhật Nguyệt Bang ắt sẽ hưng thịnh hơn nhiều !

Lão nghĩ ngợi như vậy rồi truyền lệnh cho chúng đệ tử từ nãy giờ vẫn giương mắt ngơ ngác đứng dưới thạch cấp :

- Các người bảo hộ phân đàn cho tốt, ta về tổng đàn đây !

Lát sau bóng lão đã khuất trong màn đêm

oOo

Thiên Tâm Quái Cái rời khỏi phân đàn Triết Đông rồi chạy thực mạng một lúc nữa mới dám chậm bước suy tính. Thoạt đầu lão định về nơi tụ tập của chúng nhân Nam Hải ở phía Đông. Nhưng vừa quay đầu nhìn lại lại đã thoáng thấy một nhân ảnh màu trắng đang phóng nhanh tới. Lão biết ngay đó chính là Đồng Thiên Kỳ đang đuổi theo.

Lúc còn chưa bị thương lão còn sợ Đồng Thiên Kỳ như thế, huống gì lúc này lão đã bị trúng một vết kiếm của Vu Hồi Kiếm đau nhức khó chịu thì còn bụng dạ nào mà đối địch với chàng ?

Không cần đắn đo gì lão cứ nhắm hướng nào xa Đồng Thiên Kỳ mà chạy.

Vậy là Thiên Tâm Quái Cái bị Đồng Thiên Kỳ bức bách phải chạy theo hướng tây nghĩa là càng lúc càng xa thêm nơi tập trung của người Nam Hải phái.

Chừng ba bốn dặm đột nhiên lão khất cái phát hiện thấy phía trước mặt có bóng người vận ngân y. Lão hốt hoảng lùi lại nấp sau một gốc cây lớn.

Đến gần cách Thiên Tâm Quái Cái chừng một trượng lão nhận thấy đó là một thanh niên chừng hăm bốn hăm lăm tuổi, thân thái đạo mạo, bận y phục bằng tơ dệt màu bạc.

Ngân y thanh niên dừng bước cười nói :

- Tôn giá có phải là Thiên Tâm Quái Cái đó không ? Đừng trốn nữa !

Lão khất cái nghe hỏi biến sắc nhưng không biết làm thế nào đành bước ra.

- Người là ai ? Có phải đến tìm Hàn Tâm ẩn ta không ?

Ngân y thiếu niên gật đầu :

- Không sai ! người đoán đúng.

Thiên Tâm Quái Cái cố giấu vẻ lo lắng nói :

- Lão ăn mày ta nhớ chưa hề gặp người ở đâu cả.

Ngân y thanh niên trả lời :

- Bỏn công tử cũng chưa gặp người. Chuyến này tới đây là do việc của Đồng Thiên Kỳ.

Còn chưa biết dụng ý của đối phương thế nào, Thiên Tâm Quái Cái buông một câu hỏi thăm dò :

- Vậy thì người tới đây theo lệnh của Đồng Thiên Kỳ rồi.

Trên mặt ngân y thanh niên hiện vẻ bức tức. Chàng ta lạnh giọng nói :

- Bỏn công tử chẳng qua đến đây giúp hấn.

Tuy trong lòng hoảng hốt nhưng lão khất cái vẫn không đổi sắc mặt. Lão cười nhạt nói giọng châm chọc:

- Giúp hấn ư ? Hô hô hô... Các hạ không thấy tự đánh giá mình quá cao sao ? Đồng Thiên Kỳ từ khi xuất đạo tới nay, lão ăn mày ta chưa hề nghe nói hấn cần ai giúp đỡ bao giờ ! Chắc rằng thấy Đồng Thiên Kỳ có nhiều danh vọng mà người đến cầu thân đó thôi !

Ngân y thanh niên chính vì sự muội mà tới, trong bụng có phần bất mãn, nghe Thiên Tâm Quái Cái nói khích liền quát lên:

- Nói bậy, bỏn công tử là người nào mà thêm cầu thân với hấn ? Ta đến đây chỉ vì nể mặt sư... vị bằng hữu thôi.

Thiên Tâm Quái Cái biết có ẩn tình nghĩ thầm :

"Vị bằng hữu có lẽ là sư huynh sư thừa gì đó, nếu không việc gì hấn ấp a ấp úng như thế, ta nên lợi dụng cơ hội này"

Lão liền nhấp nháy cặp mắt ti hí nói :

- Vì người mà không sợ hại đến mạng mình... tiểu tử người kinh nghiệm giang hồ còn quá ít, chẳng bù cho lão phu...

Ngân y thiếu niên thoáng chấn động, liên tưởng đến sự việc vừa qua rồi cười nói:

- Bốn công tử tuy kinh nghiệm giang hồ còn ít nhưng không đến nỗi bị người xỏ mũi đâu !

Thiên Tâm Quái Cái là người vô cùng giáo hoạt, thì chỉ cần nhìn thái độ thần sắc là có thể đoán được suy nghĩ của đối phương rồi, lão vội cười nói :

- Người chỉ tưởng thế thôi, hiện tại người đang bị người xỏ mũi đấy thôi

Ngân y thanh niên lại bức dọc nói :

- Người nói gì ? Chẳng lẽ sư.. vị bằng. hữu lại xỏ mũi ta ư ?

Thiên Tâm Quái Cái đến lúc này hầu như đã rõ chuyện rồi liền ngửa mặt cười to:

- Hắc hắc hắc... mỗi người đều có chí riêng không thể ép buộc được... chờ khi Đồng Thiên Kỳ báo thù phục hận xong, người chỉ việc ôm hận trong lòng mà giương mắt nhìn hấn đắc ý với hạnh phúc cùng người khác... hô hô... đáng phục ! đáng phục!

Lão khất cái đã chọc đúng nỗi đau khổ và ghen tỵ trong lòng ngân y thanh niên. Chàng ta nghĩ đến vị sư muội tươi tắn hoa nhường nguyệt thẹn mà không nên được sự tị hiềm và uất hận.

Không rời mắt khỏi thanh niên lão khất cái như đã đọc hết diễn biến nội tâm đối phương, liền cố nén cơn đau nhức trên vai nghiêm giọng nói :

- Lão ăn mày ta vốn ghét sự bất công nên có thể giúp người một tay, người hãy đến ngay trấn thành phía đông gần đây thông tri cho người của Nam Hải phái nói rằng ta và Đồng Thiên Kỳ chờ họ ở Vọng Nguyệt đài ở phía tây cách trấn năm mươi dặm, nói chúng lập tức lên đường.

Lão lại rút từ thắt lưng ra một chiếc ngọc phù đặt xuống đất nói thêm :

- Người cứ đưa chiếc lệnh phù này ắt họ sẽ tin !

Dứt lời lão phi thân về hướng tây.

Đưa mắt nhìn chiếc ngọc phù, ngân y thanh niên không ngăn trở cứ để mặc lão khất cái đi mất rồi bước đến nhặt nó lên lẩm bẫm :

- Đồng Thiên Kỳ ta và người chưa có mối thâm giao nào nên ta không có nghĩa vụ phải làm vật hy sinh cho người được.

Ngân y thanh niên nói đoạn cất chiếc ngọc phù vào túi đưa mắt nhìn quanh thấy trước mặt chừng mười trượng, Đồng Thiên Kỳ đang chạy tới.

Ngân y thanh niên giấu nỗi ghen tức lên tiếng hỏi :

- Đồng công tử tìm ai thế ?

Đồng Thiên Kỳ ngơ ngác mất một lúc, chợt nhận ra ngân y thanh niên chàng bình tâm trở lại hỏi :

- Huynh đài có thấy Thiên Tâm Quái Cái qua đây không ?

Tránh nhìn vào mắt Đồng Thiên Kỳ, ngân y thanh niên hỏi lại:

- Có phải một lão già ở cái bang không ?.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu :

- Phải, chính lão, tại hạ mới đuổi theo lão ta từ phân đàn Triết Đông lại đây, mới qua bức tường viện thì lão biến đâu mất.

Ngân y thanh niên liếc nhìn Đồng Thiên Kỳ nói :

- Tiếc rằng tại hạ không biết Đồng công tử truy đuổi hấn, không thì đã giúp công tử giữ hấn lại rồi...

Đồng Thiên Kỳ vội nói :

- Không dám phiền huynh đài chuyện đó, chỉ hỏi huynh đài có biết lão chạy đường nào không ?

Thanh niên trả lời:

- Lão vừa hỏi huynh đệ đường tới Vọng Nguyệt đài, chắc đang chạy lên đó.

Đồng Thiên Kỳ không thuộc địa hình vùng này liền gấp giọng hỏi :

- Huynh đài biết đường tới đó chứ ?

Ngân y thanh niên gật đầu làm ra vẻ nhiệt tình :

- Huynh đệ có thể đưa Đồng công tử tới đó

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói :

- Không dám, tại hạ chỉ phiền huynh đài chỉ giúp đường đã lấy làm cảm kích lắm rồi !

Thanh niên xua tay cười nói :

- Đồng huynh chớ khách khí, huynh cứ theo hướng tây mà đi đến thẳng Thiên Đài Sơn, đỉnh cao đầu tiên chính là Vọng Nguyệt Đài chỉ cần theo hướng chính tây là thế nào cũng tìm được.

Đồng Thiên Kỳ buông câu cảm tạ rồi phi thân thẳng hướng tây lao đi.

Dõi theo Đồng Thiên Kỳ một lúc ngân y thanh niên quay người đi nhanh về phía trấn.

Thanh niên đi chưa bao lâu thì cách đó chừng mười trượng sau một phiến đá lớn vẳng ra một tiếng thở dài phiền muộn, lát sau hiện một nhân ảnh vận y phục màu trắng đi theo hướng Đồng Thiên Kỳ vừa mất dạng.

oOo

Theo sự hướng dẫn của ngân y thanh niên, Đồng Thiên Kỳ cứ hướng tây đi được chừng bốn mươi dặm quả nhiên tới được một dãy núi lớn, nhưng đứng dưới nhìn lên lại thấy cây mọc nhấp nhô, đồi này tiếp liền núi khác, không thể nhận ra đỉnh nào cao hẳn lên. Đồng Thiên Kỳ lo lắng nghĩ thầm:

- Đây có hai lối rẽ, vừa rồi ta quá vội nên không kịp hỏi tới chân núi rồi theo hướng nam hay hướng bắc nữa.

Sợ chân chữ làm Thiên Tâm Quái Cái đi mất nên chàng vội thi triển khinh công nhằm hướng bắc mà chạy. Qua gần một canh giờ đi được ước chừng hai mươi dặm

Đồng Thiên Kỳ thấy núi càng thấp biết mình đã nhầm đường liền vội vàng quay lại.

Lần này Đồng Thiên Kỳ đi về hướng nam, chỉ hơn mười dặm đã thấy hiện ra một đỉnh núi hình tháp bút nhô cao. Tuy chưa tin chắc lắm nhưng chàng cũng nhanh chóng phóng tới chân núi.

Đỉnh tháp bút cao lên gần như thẳng đứng tới năm sáu mươi trượng, trên sườn lởm chởm đá tai mèo và những vách núi dựng đứng. Nếu người đó không biết võ công có lẽ phải đi mất một buổi mới tới đỉnh.

Đồng Thiên Kỳ nhớ lại lộ tình một lúc rồi quả quyết phi thân lên núi. Chỉ cần nửa thời khắc đã lên tới đỉnh.

Từ dưới chân nhìn lên tấy đỉnh núi nhọn hoắc, nhưng không ngờ đến nơi lại thấy nó bằng phẳng như một võ đài, diện tích có tới sáu bảy trượng vuông, ở giữa trống rỗng nhưng chung quanh có cây mọc lúp súp như một bức tường bao quanh màu xanh thẫm. Có lẽ đây chính là Vọng Nguyệt đài ? Còn lão khất cái đang ở đâu? Hay lão đã đi mất rồi

Đồng Thiên Kỳ vừa nghĩ xong thì chợt nghe trước mặt có tiếng cười trầm đục rồi một giọng nói quen thuộc vang lên :

- Đây đúng là Vọng Nguyệt đài, lão ăn mày ta đợi người đã lâu rồi !

Chính giọng nói của Thiên tâm quái Cái Hàn Tâm ẩn.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, sắc mặt lão khất cái hiện ra trắng bạch đủ thấy thương thế lão không phải là là nhẹ. Chỉ có lúc này trên khuôn mặt đầy nếp nhăn không còn nổi sợ hãi nữa.

Căng mắt nhìn lão khất cái đứng cách mình chừng bốn trượng, Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng nói :

- Hàn Tâm ẩn ! Gọi đồng bọn ra đây !

Thiên Tâm Quái Cái làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi lại :

- Tiểu bối, người bảo gọi ai ?

Đồng Thiên Kỳ buông giọng khinh miệt:

- Lão ăn mày nếu như chỉ một mình thì người đã bỏ chạy lâu rồi, ai chẳng biết người có người tiềm phục ? Gọi chúng nhanh đi nếu không người sẽ hối hận đấy!

Thiên Tâm Quái Cái cười to :

- Ha ha ha.. quả là người cũng có trí tuệ đấy ! Nhưng tiếc rằng bây giờ thân người đã ở trong lồng rồi có mọc cánh cũng không ra thoát !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt đáp :

- Tôn giá nói cứng như vậy chẳng qua dựa vào đám phục binh, dám hỏi người có bao nhiêu đồng bọn ?

Đúng là dưới những tán cây có người ẩn nấp, họ chính là những người ở trấn được ngân y thiếu niên thông báo tới đây để giết Đồng Thiên Kỳ. Trong lúc chàng lạc đường họ đã tới trước đợi sẵn, đó là cái may lớn cho Thiên Tâm Quái Cái.

Đồng Thiên Kỳ vừa nói xong thì nghe xung quanh phát xuất ba tiếng cười, tiếp theo từ hướng chính nhưng chéch hai bên tả hữu hiện ra hai lão nhân râu tóc bạc trắng, một lão bận áo màu lục, một lão màu hồng. Tuy không quay đầu lại nhưng Đồng Thiên Kỳ cũng biết rằng sau lưng chàng còn có một người nữa.

Hồng bào lão nhân nhìn Đồng Thiên Kỳ một lúc rồi hỏi :

- Người là Đồng Thiên Kỳ ?

Thanh âm tuy không cao nhưng nghe đến nhức tai.

Tuy Đồng Thiên Kỳ có cảm thấy lo lắng nhưng không biểu lộ ra, chỉ cười đáp :

- Tuy tôn giá có biết Đồng Thiên Kỳ nhưng Đồng mỗ lại không nhận ra được tôn giá.

Hồng bào lão nhân nghe câu nói móc rất tức giận nhưng cố nhịn nói :

- Chỉ vì tiểu tử người kiến thức nông cạn

Thiên Tâm Quái Cái vội tiếp lời :

- Đồng Thiên Kỳ ! Người chỉ làm bộ, lẽ nào không biết Nam Hải Tam Thần ?

Tuy lòng đã thấy chấn động nhưng Đồng Thiên Kỳ vẫn bình tĩnh đáp :

- Tên họ Hàn ! Nếu người không nói lai lịch họ ra thì làm sao Đồng mỗ biết được ?

Thiên Tâm Quái Cái cảm thấy cầm chắc phần thắng nên cười đắc ý :

- Phái Nam Hải, trừ hai vị trưởng lão ra thì Tam thần giữ địa vị tối cao, trước khi chết người còn gì chưa rõ thì cứ hỏi hết đi?

Lục bào lão nhân đột nhiên ngắt lời :

- Thiên Tâm Quái Cái người nói quá nhiều đó !

Thiên Tâm Quái Cái đang cao hứng nhưng nghe vậy vội im bất không dám nói thêm nữa.

Thấy tình thế đó, Đồng Thiên Kỳ hơi lo nên cố đề phòng. Võ công của Thiên Tâm Quái Cái tuy không bằng chàng nhưng bọn Tam Thần chắc cao thâm hơn lão nhiều, có thể lão khát cái mới xuất đại ngôn như vậy, đủ biết lão cầm chắc rồi.

Lục bào lão nhân quát Thiên Tâm Quái Cái xong rồi bèn quay sang Đồng Thiên Kỳ nói:

- Thiếu niên ! Đêm nay trước mắt người chỉ có hai con đường để chọn.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Có phải hai con đường đó do ba vị sắp đặt cho Đồng mỗ ?

Lục y lão nhân gật đầu ;

- Lão phu danh xưng là "Lục Đả Thần", vị này là "Liệt Hỏa Thần", còn vị sau lưng người là "Kim Giáp Thần".

Tuy không quay đầu nhưng Đồng Thiên Kỳ đoán chắc lão nhân sau lưng vận hoàng bào, chàng bình thản nói:

- Tôn giá cứ bàn vào chính đề !

Lục bào lão nhân đều giọng:

- Người nói đúng, ba người chúng ta đã an bài cho người hai con đường, tự bản thân người hãy chọn một.

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nói :

- Ba vị có xứng đáng làm việc đó không ? Đồng mỗ chưa nói trước, tuy nhiên để giữ lễ mạo, Đồng mỗ vẫn nên hỏi trước đó là ba vị còn đợi gì.

Hồng bào lão nhân tức Liệt Hỏa thần thấy thái độ của Đồng Thiên Kỳ không coi bọn họ vào đâu liền quát vang :

- Một là quy thuận Nam Hải, tội sát hại đệ tử bốn bang sẽ được bỏ qua và bốn phái sẽ trọng dụng người.

Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn Thiên tâm Quái Cái hỏi :

- Nếu Đồng mỗ gia nhập Nam Hải thì vị này sẽ ra sao ?

- Bỏ hết mọi ân oán, ai có công lớn hơn thì sẽ được trọng nhiệm.

Đồng Thiên Kỳ hỏi tiếp :

- Còn con đường thứ hai ?

Lục dã thần nói với giọng đe dọa :

- Đưa đầu người về Nam Hải.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu cười nói :

- Trên thế gian này, người muốn lấy thủ cấp của Đồng mỗ ở nơi đâu cũng có, nhưng người nào mơ mộng nói rằng muốn lấy, có khả năng bảo vệ thủ cấp của mình không mới là vấn đề !

Lục Dã Thần nghe xong cười lên một tràng dài :

- Hô hô hô... Đồng tiểu tử ! Người cho rằng lấy câu nói đó mà dọa được ba chúng ta ư ?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng :

- Nếu tôn giá cho rằng Đồng mỗ buông giọng dọa người thì cứ dùng sự thực chứng minh, không cần nói nhiều vô ích.

Lục Dã thần cười kha kha nói :

- Vậy thì người lựa chọn cách thức !

Đồng Thiên Kỳ nói giọng tỉnh khô :

- Đài phong rộng ước chừng sáu trượng vuông chính là một trường đấu lý tưởng. Ai chết thì bị hạ đài để khỏi làm ô uế Vọng Nguyệt Đài này. Nhưng...

Đồng Thiên Kỳ không nói hết câu, Lục Dã Thần quát :

- Còn gì nữa ?

- Nhưng không biết ba vị có thấy ngột quá không ?

Lục Dã Thần ngửa mặt cười lớn :

- Ha ha ha... tiểu tử ? Người là hạng ếch ngồi đáy giếng chẳng biết trời cao đất dày gì cả, người tự đánh giá mình quá cao đấy !

Nói rồi đến trước Đồng Thiên Kỳ cách một trượng

- Lão phu nhường người công trước hai chưởng.

Đồng Thiên Kỳ cười nói :

- Đồng mỗ lại muốn nhường tôn giá hai chưởng.

Lục Dã thần giận dữ quát:

- Người dám ư

Mi tâm huyết của Đồng Thiên Kỳ đỏ rần lên, Thiên Tâm Quái Cái trông thấy thốt lên :

- Coi chừng hấn !

Đồng Thiên Kỳ từ từ bước tới lạnh giọng :

- Chờ tôn giá biết rõ Đồng mỗ dám hay không thì tôn giá sẽ rất hối hận vì nói ra những lời đó !

Lục Dã Thần trừng mắt nói :

- Tiểu tử, đêm nay lão phu sẽ cho ngươi thấy những người không cần đại ngôn có thể làm gì, xuất thủ đi!

Cự ly của hai người chỉ có năm thước, Đồng Thiên Kỳ hừ một tiếng rồi nói :

- Tôn giá tiếp chiêu !

Dứt lời hữu chưởng vung ra rồi rút ngay về, tả chưởng lúc đó đã tụ đủ công lực.

Thấy tốc độ xuất thủ của đối phương, Lục Dã Thần đã hoảng, nhưng không thấy chưởng phong thì lão lấy làm ngạc nhiên hơn. Lão không dám khinh địch vội tụ đầy công lực vào hữu chưởng, nhanh như chớp đánh thốc ra, chưởng phong nghe vù vù như vũ bão uy mãnh vô cùng.

- o O o -